

[Kofod-Svendsen]

er jeg i og for sig ikke så overrasket over den forringelse, der nu tales om, for jeg tror, der ligger lidt mere realisme bag det sidste skøn, og havde man været mere realistisk for et par måneder siden, tror jeg også, vi var sluppet for den forringelse på ca. 11 mia. kr., der nu er tale om.

Besparelser er altså nødvendige, og så kommer det næste: hvor skal vi spare? I de sidste dage har jeg studeret professor Jørgen Grønne-gård Christensens lille afhandling »Ressourceforbrug og ressourceanvendelse i statens styrelser«, en bog, der er kommet i april 1988. Deri er han kommet frem til, at man, når det gælder vækst i den offentlige sektor, kan skelne mellem en inderkerne, som er administrationen, og en yderkerne, som er direkte borgervendt, f.eks. hjemmehjælpere, sygeplejersker på hospitalerne osv., altså personer, som er direkte i kontakt med den enkelte borger, i modsætning til den indercirkel, som administrerer hele systemet. Undersøgelser viser, at væksten i antallet af administratorer er betydelig større end væksten i antallet af personer, som har kontakt med borgerne, og den iagttagelse synes jeg er væsentlig.

Det, man kan forstå af denne bog, er altså, at vi har fået bygget et samfund op – også gennem de sidste år, men i øvrigt gennem en længere periode – hvor stadig flere administrerer hinanden. Desuden har man nogle interesseorganisationer, der skal være lige så dygtige som den offentlige sektor, hvorfor de også ansætter flere til at udlægge love og paragraffer, således at man fra det offentliges side må blive endnu bedre end interesseorganisationerne. Derved sker der denne langsomme vækst, og det er her, jeg mener vi må sætte ind med virkelig nytænkning; det er ikke nok at lave nogle lineære besparelser på 1 eller 2 pct., som måske rammer vilkårligt. Vi er ligesom CD ikke tilhængere af, at antallet af politibetjente skal nedskæres, og i den forbindelse har jeg med tilfredshed bemærket, at man har fulgt det gode råd, som Kristeligt Folkeparti sammen med andre gav regeringen i juni måned, om ikke at køre den lineære besparelse helt ud på politiets område.

Men når det gælder at sætte ind over for væksten i administrationen, synes jeg ikke, regeringen altid har udvist den maksimale kreativitet og aktivitet.

Da regeringen blev dannet, gik man fra, at undervisning blev varetaget af to ministerier, over til tre ministerier. Jeg har vanskeligt ved at

se, at det skulle være udtryk for regelsanering, forenkling osv. Hvis man havde samlet undervisningen på ét område, synes jeg, statsministeren havde levet op til det, statsministeren siden har talt om, nemlig at vi skal afbureaukratisere og forenkles. Men dette, at man er gået fra to til tre ministerier, ved jeg i hvert fald har skabt øget arbejde for dem i skoleverdenen til ingen verdens nytte, og dér synes jeg, at regeringen er gået i den forkerte retning.

Lad mig nævne et nyt eksempel. Under finansudvalgsmødet i går behandlede vi som sædvanlig en række aktstykker, herunder aktstykke 8, hvor man fra Økonomiministeriets side ønskede en kontorchefstilling. Dér studsede jeg lidt over, at Økonomiministeriet ikke vurderede, om der virkelig er behov for den kontorchefstilling. Man kan sige, at en enkelt kontorchef ikke kan gøre så meget, men hvis man siger det i alle ministerier, bliver det efterhånden til nogle alligevel. Jeg mener, princippet må være, at man, når en stilling bliver ledig på chefniveau, må vurdere, om der fortsat er brug for den eller man kan undvære den. Mit spørgsmål i Finansudvalget i går var derfor, hvad det ville betyde for danskerne, hvis denne chefstilling ikke blev oprettet. Jeg synes altså, regeringen dér ikke helt har levet op til det, den har givet udtryk for at ville, nemlig at vi virkelig skal formindske administrationsleddet. Kristeligt Folkeparti mener, vi skal være meget opmærksomme på hvert enkelt aktstykke, der kommer i Finansudvalget, og hele tiden kræve en positiv begrundelse for, at det er nødvendigt at videreføre en chefstilling. Det er ikke nok at sige negativt: Den blev oprettet i, var det 1967? Og så har den åbenbart kørt siden da, bortset fra en periode, hvor den ikke var helt i funktion. Man må væk fra den inert, som jeg synes ligger bagved.

Jeg efterlyser altså mere kreativitet, mere nytænkning. Det er ikke nok at tale om, at man vil slanke den offentlige sektor, man må også være villig til måske at tale lidt mindre om det, men i det konkrete tilfælde handle lidt mere, så det ikke bliver ord, men konkret handling, man kan tage og føle på.

Dernæst vil jeg for at yde nogle bidrag til besparelser nævne noget, jeg lægger vægt på, og det er det, jeg vil kalde udbudslicitation. I stedet for, at en driftsopgave bliver løst fuldt ud af en offentlig institution, kan hele eller dele af driften udbydes i licitation, ligesom bygge- og